

118**ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ**

z dnia 3 kwietnia 1990 r.

w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego.

Na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153, z 1984 r. Nr 53, poz. 272, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lot akrobacyjny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany w strefie lotów akrobacyjnych wyznaczonej:

1) przez zarządzającego lotniskiem (lądowiskiem),

2) w programie publicznych pokazów lotniczych, przez organizatora pokazów.

2. Strefę lotów akrobacyjnych, o której mowa w ust. 1, można wyznaczyć tylko wtedy, gdy nie ma możliwości wyznaczenia jej poza terenem zabudowanym. Położenie tej strefy powinno być wybrane tak, aby znajdowało się nad terenem o najmniejszej zwartości zabudowy.

3. Strefy lotów akrobacyjnych, o których mowa w ust. 1, powinny być usytuowane w zasięgu obserwacji tych lotów z miejsca ich kierowania. Usytuowanie to powinno umożliwiać wylądowanie statku powietrznego na lotnisku (ładowisku) w sytuacji awaryjnej, a gdy takiej możliwości nie ma, to poza terenem zabudowanym, wyznaczonym przed lotem.

4. Lot akrobacyjny, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może być wykonywany na wysokości nie mniejszej niż 500 m nad terenem.

5. Lot akrobacyjny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może być wykonywany na wysokości nie mniejszej niż 300 m nad terenem.

§ 2. 1. Lot próbny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany, jeżeli:

- 1) po starcie lub przy podejściu do lądowania albo w locie po kręgu nad lotniskiem nie można uniknąć przelotu nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności,
- 2) dla lotu poza lotniskiem została wyznaczona bezpieczna wysokość, gwarantująca, w razie konieczności, wykonanie przymusowego lądowania poza osiedlem lub innym skupiskiem ludności.

2. Nie mogą być wykonywane nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności loty próbne o charakterze akrobacyjnym lub mogącym spowodować obniżenie wytrzymałości konstrukcji statku powietrznego.

§ 3. 1. Ze statku powietrznego w czasie lotu mogą być dokonywane zgodnie z zadaniem lotu następujące zrzuty, z zastrzeżeniem ust. 2:

- 1) balastu w postaci wody lub przesianego piasku,
- 2) paliwa ze zbiorników statku powietrznego — w ramach prób,
- 3) urządzeń i środków niezbędnych do akcji ratowniczej,
- 4) urządzeń i środków ratowniczych — w ramach ich prób,
- 5) wody i innych środków gaśniczych podczas patrolowania przeciwpożarowego i akcji gaśniczej,
- 6) linek holowniczych, holowanych transparentów i flag,
- 7) środków chemicznych, nawozów, ziarna siewnego itp. — w ramach działań agrolotniczych,
- 8) ulotek, przedmiotów podwieszonych na spadochronach i meldunków ciężarkowych,
- 9) innych przedmiotów, których zrzut jest uzasadniony potrzebą gospodarczą lub potrzebą uatrakcyjnienia imprez i uroczystości.

2. Zrzuty, o których mowa w ust. 1, oraz zrzuty dokonywane w sytuacjach awaryjnych (w szczególności dla uniknięcia wypadku lotniczego, dla wykonania przymusowego lądowania lub w celu utrzymania bezpiecznej wysokości lotu) urządzeń, środków lub przedmiotów znajdujących się na statku powietrznym, mogą być wykonane wówczas, gdy nie naruszają bezpieczeństwa statku powietrznego, z którego dokonuje się zrzutu, innych statków powietrznych znajdujących się w locie oraz ludzi i mienia na powierzchni ziemi i wody.

3. O planowanych zrzutach ze statków powietrznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2—5, 8 i 9, powinien być zawiadomiony, przed rozpoczęciem lotu, właściwy organ służby ruchu lotniczego. Zrzut paliwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i w ust. 2, powinien być wykonany zgodnie z warunkami określonymi przez właściwy organ służby ruchu lotniczego, chyba że statkowi grozi niebezpieczeństwo i nie jest możliwe ustalenie tych warunków.

§ 4. Osoby wykonujące zdjęcia fotograficzne ze statków powietrznych znajdujących się w polskiej przestrzeni powietrznej powinny dysponować odpowiednim zezwoleniem wydanym na podstawie odrębnych przepisów.

§ 5. 1. Urządzenia łączności znajdujące się na statku powietrznym mogą być używane przez dowódcę statku powietrznego lub przez osobę upoważnioną do przekazywania i odbierania wiadomości nie związanych z zadaniem lub potrzebami lotu, a dotyczących:

- 1) stanu technicznego statku powietrznego,
- 2) życia lub zdrowia osób znajdujących się na pokładzie statku powietrznego,
- 3) wypadku lotniczego lub niebezpieczeństwa grożącego innemu statkowi powietrznemu lub jednostce pływającej,
- 4) niezwykłego lub niebezpiecznego zjawiska atmosferycznego,
- 5) zaobserwowanego ogniska pożaru,
- 6) katastrofy lub klęski żywiołowej,
- 7) innych uzasadnionych przypadków.

2. Używanie znajdujących się na statku powietrznym urządzeń łączności do celów określonych w ust. 1 nie powinno utrudniać przekazywania i odbierania wiadomości bezpośrednio związanych z bezpieczeństwem statku powietrznego.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1964 r. w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego (Monitor Polski Nr 53, poz. 256).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1990 r.

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej: *F. A. Wielądek*